

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dany Slavíkové a soudců JUDr. Tomáše Vejnar a JUDr. Hany Douskové ve věci

žalobce: **Koritensky a. s.**, IČO 26082934
sídlem Slunečná 1166, 383 01 Prachatice
zastoupený advokátem Mgr. Vladimírem Kratochvílem
sídlem Česká 26/41, 370 01 České Budějovice

proti
žalované: **Generali Česká pojišťovna, a. s.**, IČO 45272956
sídlem Spálená 75/16, 113 04 Praha 1

o 35 165,42 USD s přísl., k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. června 2019 č. j. 64 C 67/2016-90,

takto:

Rozsudek soudu I. stupně **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem z 6. 6. 2019 soud I. stupně zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 35 165,42 USD s příslušenstvím. Žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozsudku částku 55 050 Kč, jakož i povinnost zaplatit ve stejné lhůtě do pokladny OS pro Prahu 1 částku 1 363 Kč představující náklady státu.
2. Soud I. stupně takto rozhodl v řízení, v němž se žalobce domáhal po žalované zaplacení výše uvedené částky coby doplatku pojistného plnění s tím, že jako pojistník uzavřel se žalovanou jako pojistitelem dne 17. 10. 2012 pojistnou smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu vyplývající z přepravních smluv. Dne 19. 12. 2012 nastala pojistná událost spočívající v tom, že v důsledku dopravní nehody došlo ke škodě na žalobcem přepravované výpočetní technice společnosti Lenovo. Po uplatnění nároku a konzultaci se žalovanou žalobce uzavřel s poškozenou osobou – společností DHL dohodu o narovnání a poškozenému škodu nahradil v plné výši. Po uplatnění nároku žalovaná poskytla pojistné plnění z předmětné pojistné události žalobci ve výši 35 165,44 USD (namísto smluvně dojednané částky 78 145,42 USD) a argumentovala limitem výpočtu dle čl. 23 Úmluvy CMR, když v projednávané věci odečetla spoluúčast žalobce a snížila pojistné plnění v rozsahu 50%. Žalobce tak podanou žalobou požaduje doplacení pojistného ve výši, jež byla mezi účastníky sjednána.
3. Na základě provedeného dokazování došel soud I. stupně k závěru, že žaloba není důvodná. Ve svém rozhodnutí, v němž obsáhle citoval jednotlivá ustanovení zákona o pojistné smlouvě č. 37/2004 Sb., pojistné smlouvy, všeobecných pojistných podmínek a Úmluvy CMR (Úmluva o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě) soud I. stupně uzavřel, že žalobce jako přepravce svým jednáním výrazně přispěl ke zvýšení rizika ztráty přepravovaného zboží, protože po škodné události, jíž byla dopravní nehoda na dálnici D1, neučinil žádné preventivní opatření, které by přispělo ke snížení rizika poškození i ztráty přepravované zásilky. Nezabezpečil ostrahu nákladu, neprovedl žádnou inventarizaci nákladu po dopravní nehodě, ačkoliv tak prostřednictvím svých zástupců na místě dopravní nehody a následně po přeložení zásilky

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.

na náhradní vozidlo učinit měl a mohl. Ustanovení § 17 zákona o pojistné smlouvě též upravuje následky porušení zákonem nebo pojistnou smlouvou stanovených povinností. Pojistitel tak může snížit pojistné plnění v případě, kdy stanovil v důsledku porušení uvedených povinností nižší pojistné, a to v poměru stanoveného pojistného k pojistnému, které by bylo stanoveno, pokud by nebyly porušeny tyto povinnosti. Jedná-li se o porušení povinností, které měly podstatný vliv na vznik pojistné události, její rozsah nebo na šetření pojistitele, pak může pojistitel snížit své pojistné plnění v závislosti na tom, jaký vliv toto porušení mělo. Za podmínek vymezených zákonem může též pojistník i pojistitel od pojistné smlouvy odstoupit (§ 23) nebo může pojistitel poskytnutí pojistného plnění odmítnout (§ 24). S poukazem na výše uvedené proto předmětem soudního přezkumu byla sporná otázka, zda v projednávané věci byly naplněny důvody pro krácení pojistného plnění podle ustanovení § 17 odst. 2 zákona č. 37/2004 Sb. a podle smluvních ujednání účastníků a zda žalovaná unesla své důkazní břemeno. Jak bylo soudu prokázáno, žalobce po vzniku pojistné události nevyhotovil žádný záznam o vzniklé škodě, nevyhotovil žádný soupis uskladněného zboží, neprovedl evidenci naloženého a vyloženého zboží při přepravě zboží z místa dopravní nehody ani po vyložení nákladu do skladu bez ostrahy a kamerového systému. Po uskladnění přepravovaného zboží neučinil žádné opatření směřující ke snížení rizika jeho poškození a ztrátě. Byl zcela nečinný a jediným důvodem jeho nesouhlasu se zkrácením plnění byl argument, že žalovaná reagovala opožděně, s prodlevou 7 dnů od oznámení této události. Dle názoru obvodního soudu není podstatné, zda žalovaná reagovala po 7 dnech, ale podstatné je jednání žalobce jako profesionála v mezinárodní nákladní dopravě a způsob, jak svou nečinností a nedbalostí přispěl k částečné ztrátě a poškození zásilky. Uvedené okolnosti proto opodstatňují závěr o tom, že žalovaná v projednávané věci důvodně přikročila ke krácení pojistného plnění na 50 % v souladu s čl. 11 písm. e) a ust. § 17 odst. 2 zákona č. 37/2004 Sb., protože porušení povinností žalobce mělo podstatný vliv na šetření a zjištění rozsahu pojistného plnění. Co se týče výše škody, žalovaná poskytla zkrácené plnění podle odsouhlasené brutto váhy nákladu objednatelům za 6 212,72 kg podle čl. 23 odst. 3 Úmluvy CMR, což mezi účastníky nebylo ani sporné.

4. Výroky o nákladech řízení soud I. stupně odůvodnil odkazem na ust. § 142 odst. 1 a § 148 odst. 1 o. s. ř.
5. Proti rozsudku podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nespravedlivé, nekorespondující se skutečností a s odvolatelem tvrzenými skutečnostmi nebo jím označenými (i předloženými) důkazy. Dále namítal, že soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci (s celou řadou důkazů a tvrzení žalobce se vůbec nevypořádal), neprovedl některé žalobcem navržené a předložené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností a některé důkazní návrhy žalobce dokonce nedůvodně bez dalšího zamítl, a v důsledku toho dospěl jak k nesprávným skutkovým zjištěním, tak i k nesprávnému právnímu posouzení věci.
6. Jestliže prvoinstanční soud dovodil, že žalobce po nehodě neučinil žádné opatření ke snížení rizika poškození a ztráty přepravovaného zboží, pak pro takový závěr neměl žádné podklady. Žalobce se přitom opakovaně snažil prokázat, že zajištění jakéhokoli dozoru po nehodě nebylo možné, neboť řidič kamionu p. M. byl v šoku, nic si nepamatoval a byl odvezen k ošetření sanitkou do nemocnice. Místo nehody bylo zajišťováno orgány Policie ČR a přivolaný pracovník žalobce p. K. se na toto místo dostavil, jak nejdříve bylo možné, cca po 3 hodinách od nehody, přičemž nejprve musel zajistit náhradní vozidlo a řidiče, který by s přeloženým nákladem mohl odjet, a teprve poté se mohl věnovat přeložení nákladu. Zajištění dozoru a zamezení ztrátám na přepravovaném zboží se věnovala (měla věnovat) Policie ČR, jejíž orgány se na místo dostavily, přičemž pracovník žalobce neměl ani možnost do jejich činnosti do skončení záchranných prací jakkoli zasahovat. Žalobce pak měl povinnost postupovat podle pokynů poškozeného zákazníka, tj. společnosti DHL, proto následně v souladu s těmito pokyny

zboží dovezl a vyložil ve skladu poškozené společnosti v Ostravě. Žalobce neměl možnost volby ohledně místa ani způsobu uskladnění tohoto zboží, a neměl tudíž ani možnost výběr tohoto místa a způsob uskladnění konzultovat s likvidátorem žalované a tyto prostory dále jakkoli monitorovat. Žalobce je jako dopravce povinen dle čl. 14 Úmluvy CMR řídit se závaznými pokyny odesílatele, resp. zadavatele přepravy. Žalobce postupoval zákonem určeným způsobem, když zásilku převzatou od policie po dopravní nehodě předal určené osobě a na určené místo. Žalobce nemá právo dle čl. 14 Úmluvy CMR složit zásilku na jiném místě než určeném oprávněnou osobou, tj. zadavatelem přepravy. Pokud tedy soud I. stupně posoudil toto jednání žalobce jako protizákonné, pak postupoval podle špatného právního předpisu, neboť neposuzoval povinnosti žalobce dle Úmluvy CMR, ale zřejmě dle občanského zákoníku.

7. Žalobce informoval žalovanou o vzniku pojistné události dne 20. 12. 2012 v 16:16 hod., přičemž žalovaná reagovala až za sedm dnů dne 27. 12. 2012 v 6:11 e-mailem ve znění, že po obdržení čísla pojistné události bude žalobce informovat. Žalovanou objednaný znalec se pak do skladu společnosti DHL dostavil až dne 2. 1. 2013, konstatoval, že případ nemá nastudovaný, a dostavil se znovu až o den později. Z toho důvodu žalobce nerozumí argumentaci prvoinstančního soudu o své nečinnosti a nedbalosti.
8. Soud I. stupně se vůbec nezabýval samotnými závěry žalovanou povolanou soudního znalce Ing. Šnapky, které jsou podle názoru žalobce pro podstatu sporu zcela zásadní. Znalec uvedl, že mu není známo, kde skončilo nenalezené zboží (výpočetní technika Lenovo), kolik kusů nalezených přístrojů je funkčních a kolik nefunkčních. Ani zdánlivě nepoškozené přístroje, tj. přístroje v nepoškozených obalech přitom nemusí být funkční, jejich funkčnost by se musela prokazovat kus po kusu po uvedení každého přístroje do provozu. Podle znaleckého posudku je pravděpodobný ten závěr, že nenalezené kusy přepravovaného zboží v hodnotě 108 170 EUR byly při nehodě tak těžce poškozeny, že byly ze strany Policie ČR odklizeny - jinými slovy již tato částka představuje výši škody na přepravovaném zboží. I za situace, kdy by tento závěr bylo možné hodnotit jako neprokázaný či ne na 100% pravděpodobný, je potřeba si uvědomit to, že podle znalce byla hodnota nalezeného zboží Lenovo stanovena celkem na 294 216 EUR, z toho znalec odhaduje, že 80% zboží bylo funkční, 20% nefunkční. Jednoduchým výpočtem lze tedy dojít k jednoznačnému závěru, že podle znalce (který zpracovával posudek pro samotnou žalovanou) byla hodnota nefunkčního nalezeného zboží 58 843,20 EUR - když tato částka opět představuje poměrně jednoznačně škodu na přepravovaném zboží; k tomu by pak bylo potřeba připočítat minimálně určitou část hodnoty zboží (dle znalce Ing. Šnapky) funkčního nalezeného, které však vyžadovalo přebalení nebo zvláštní prodej se slevou. Již z toho je evidentní, že žalovanou poskytnuté pojistné plnění ve výši 35 165,42 USD bylo zcela nedostatečné a neoprávněně podhodnocené.
9. Žalobce předkládal soudu I. stupně znalecký posudek zpracovaný společností INTERNATIONAL SURVEYORS & ADJUSTERS (BENELUX) B. V., který však prvoinstanční soud odmítl provést k důkazu a učinit z něj jakékoli závěry. Podle tohoto posudku přitom *„je jasné, že kartony klasifikované ve třídě C představují totální škodu. Očekáváme vyjádření firmy Lenovo a také na základě zkušeností víme, že kartony zařazené do třídy B nejsou vhodné z hlediska prodeje zákazníků firmy Lenovo, protože zboží musí být vybaleno z kartonů, otestováno a zabaleno do náhradních kartonů. Tytéž operace jsou pravděpodobné i u kartonů zařazených do třídy A. Také víme, že při testech nemusí být odhaleny žádné nedostatky, ale později se mohou projevit skryté vady, jako například praskliny elektrických součástí, které v budoucnu způsobí poruchy. Také víme, že výše uvedené operace jsou relativně nákladné, tj. že tyto náklady se mohou přiblížit (dosáhnout) fakturované hodnoty zboží. Tedy v takových případech je dobré uplatnit totální finanční škodu“*. Jinými slovy INTERNATIONAL SURVEYORS & ADJUSTERS (BENELUX) B. V. došla k závěru, že přestože je možné zboží dle míry poškození rozdělit do několika (konkrétně 3) tříd, škoda je ve své podstatě totální - tedy dle INTERNATIONAL

SURVEYORS & ADJUSTERS (BENELUX) B. V. byla škoda na přepravovaném zboží v hodnotě 420 194 EUR, neboť náklady na testování elektroniky a další procesy (jejichž nezbytnost potvrdil ve svém posudku i Ing. Šnapka) u výrobků zařazených do tříd A a B by ve finále mohly dosáhnout hodnoty zboží, a tedy takový postup by byl naprosto neúčelný. Uvedené tak jasně podpořilo tvrzení žalobce v tom směru, že škoda na přepravovaném zboží byla v důsledku dopravní nehody ze dne 19. 12. 2012 totální.

10. Žalobce trvá na tom, že pokud žalovaná přistoupila ke krácení pojistného plnění o plných 50%, což navíc žalovaná nijak blíže žalobci ani soudu I. stupně nevysvětila a nespecifikovala, z důvodu údajného porušení povinností žalobce vyplývajících pro něho z pojistné smlouvy, ze Všeobecných pojistných podmínek pro pojištění odpovědnosti za škodu VPPOS 2005 a Doplnkových pojistných podmínek pro pojištění odpovědnosti za škodu silničního dopravce DPPD 09, nebyla k takovému postupu oprávněna, neboť event. porušení nemělo absolutně žádný vliv na výši škody, resp. výši pojistného plnění, a to z toho důvodu, že škoda na přepravovaném zboží byla totální. Limit odpovědnosti dopravce je v tomto případě roven limitu stanovenému dle čl. 23 Úmluvy CMR, přičemž v tomto konkrétním případě činí 78 145,42 USD. Tato částka je konečná a byla by shodná v každém případě, tj. i v případě, kdy by byl proveden soupis zboží předaného do skladu, a ať by žalobce učinil jakákoliv myslitelná opatření pro zmírnění rozsahu škody (nad rámec těch, která učinil a která byla zároveň za dané situace dle přesvědčení žalobce jediná možná).
11. Žalobce zdůraznil zjevnou vadnost a nezákonnost postupu soudu I. stupně, který povšechně vypočítal vlastní úvahou dovozená porušení povinností žalobce jako pojistníka, ale v žádném ohledu se nezabýval příčinnou souvislostí mezi jednáním žalobce či jeho nekonáním/opomenutím a vznikem škodné události, resp. nijak relevantně neodůvodnil svůj závěr, že porušení povinností žalobce (které dle žalobce navíc nenastalo) mělo podstatný vliv na šetření a zjištění rozsahu pojistného plnění, ačkoliv tato otázka je v projednávané věci otázkou zcela klíčovou, a žalobce trvá na tom, že i kdyby snad bylo možné na jeho straně nějaké pochybení shledat, pak rozhodně nemělo vliv na výši škody na přepravovaném zboží, a tedy ani nemělo mít vliv na výši pojistného plnění, která měla být ze strany žalované žalobci poskytnuta.
12. Žalobce je plně přesvědčen o tom, že splnil veškeré své povinnosti vyplývající pro něho z pojistné smlouvy, článku 11 VPPOS 2005 a článku 5 DPPD 09, když oznámil pojišťovně bez zbytečného odkladu, že nastala škodná událost, že poškozený vůči němu uplatnil právo na náhradu škody ze škodné události a k takto požadované náhradě a její výši se vyjádřil, vždy postupoval dle pokynů žalované a zmocnil žalovanou k tomu, aby za něho škodnou událost projednala - což žalobce řádně a v dostatečné míře soudu I. stupně prokázal. Sama žalovaná v Žádosti o doplnění údajů ze dne 27. 12. 2012 výslovně uvedla, že „*rozsah škody na nákladu bude prošetřen soudním znalecm, do obdržení znaleckého posudku doporučí klientovi nebradit náhradu škody*“.
13. Z hlediska žalovanou namítaného prodlení žalobce se splátkou předepsaného pojistného, což jak žalovaná, tak soud I. stupně přičítá k porušení povinností žalobce jako pojistníka, žalobce zdůraznil, že průběžně a dlouhodobě hradil pojistné na základě faktur, které mu byly vystavovány nikoliv žalovanou, ale společností RENOMIA, a. s., tj. zprostředkovatelem příslušné pojistné smlouvy, přičemž již samotné datum vystavení těchto faktur následovalo po datu splatnosti pojistného, resp. jeho splátky (a v daném případě dokonce i po vzniku samotné škodné události). I přesto, že žalobce takovýmto způsobem pojistné hradil žalované po dobu několika předchozích let (na základě všeobecné shody žalované, žalobce i společnosti RENOMIA a.s. na takovém postupu), nikdy to nebyl důvod pro krácení či snad dokonce nepřiznání pojistného plnění. Vzhledem k tomu, že žalobce byl navíc povinen hradit a hradil předmětné pojistné formou

čtvrtletních splátek, mohl se dostat do prodlení s hrazením vždy maximálně jedné čtvrtletní splátky - aktuálně splatné (pokud vůbec), nikoliv však celého pojistného.

14. Smyslem a účelem sjednané pojistné smlouvy byla ochrana žalobce pro případ dané odpovědnosti žalobce při vykonávání mezinárodní silniční nákladní dopravy. Žalovaná neoprávněným krácením pojistného plnění porušila základní smysl a účel pojistné ochrany, když místo plnění své povinnosti odborně posoudit odpovědnost žalobce za vznik škody a poskytnout náhradové plnění ve výši, v jaké má poškozený zákonný nárok, žalovaná odsouhlasila plnou odpovědnost žalobce vůči poškozenému, když uzavřela pojistnou událost jako 100% poškození zásilky a výši škody vyčíslila ve smyslu čl. 23 odst. 1 a 3 Úmluvy CMR na částku 78 145,42 USD. Pokud se nyní žalovaná hájí tím, že žalobce porušil své povinnosti z pojistné smlouvy, pak její obhajoba nemůže uspět, neboť své námitky o nevhodném uskladnění zásilky a nesepsání zápisu o rozsahu poškození zásilky při předání poškozeného zboží po dopravní nehodě měla žalovaná použít při stanovení rozsahu odpovědnosti žalobce vůči poškozenému, tedy hájit zájmy žalobce jako pojištěného a určit poškozenému jen zákonný rozsah náhradového plnění; žalovaná však přiznala poškozenému 100% rozsah náhradové povinnosti vůči pojištěnému (tj. žalobci), ale žalobci krátila pojistné plnění za pochybení poškozeného, což je nepřijatelné. Jestliže žalovaná odsouhlasila výplatu náhrady škody poškozenému v plném rozsahu dle čl. 23 odst. 1 a 3 Úmluvy CMR, pak nyní nemůže argumentovat nesplněním povinností poškozeného, resp. příjemce poškozené zásilky, dle čl. 30 Úmluvy CMR při převzetí zásilky.
15. Ze všech shora uvedených důvodů tak žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
16. Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.
17. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení předcházející jeho vyhlášení, a došel k závěru, že odvolání je důvodné.
18. Žalobci je třeba dát zcela za pravdu, pokud namítá, že právní závěry, ke kterým soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl, vycházejí z nedostatečných skutkových zjištění a jsou ve své podstatě skutkově nepodložené. Soud I. stupně víceméně bez dalšího převzal argumentaci žalované, že žalobce svým jednáním výrazně přispěl ke zvýšení rizika ztráty přepravovaného zboží, protože po škodné události, jíž byla dopravní nehoda na dálnici D1, nečinil žádné prevenční opatření, které by přispělo ke snížení rizika poškození i ztráty přepravované zásilky, nezabezpečil ostrahu nákladu, neprovedl inventarizaci nákladu po dopravní nehodě, ačkoliv tak prostřednictvím svých zástupců na místě dopravní nehody a následně po přeložení zásilky na náhradní vozidlo učinit měl a mohl, čímž byly naplněny důvody pro krácení pojistného plnění žalovanou dle ust. § 17 odst. 2 zákona č. 37/2004 Sb. Pro takový závěr však prvoinstanční soud neměl dostatek skutkových podkladů, zejména za situace, kdy nepřipustil některé žalobcem na podporu jeho skutkových tvrzení navrhované důkazy, o něž žalobce své tvrzení o důvodnosti žaloby opíral.
19. Odvolací argumentace žalobce, jež se ostatně nijak nemění od argumentace obsažené již v žalobním návrhu a zdůrazňované po celou dobu trvání prvoinstančního řízení, vyznívá zcela logicky, soud I. stupně jí však při svém rozhodování nevěnoval sebemenší pozornost. Žalobce namítá, že od okamžiku dopravní nehody na dálnici D1 neměl pod dobu několika hodin ze zcela objektivních důvodů nad přepravovaným zbožím dohled, neboť řidič vozidla byl v šoku, zraněn a převezen do nemocnice a přivolaný pracovník žalobce se na místo mohl dostavit až se značným časovým odstupem poté, co zajistil náhradní odvoz posléze přeloženého zboží, a to do místa smluvního plnění, k čemuž byl žalobce zavázán poškozenou společností DHL. Na místo

a způsob uskladnění převezeného zboží neměl žalobce žádný vliv, pojistnou událost nahlásil včas žalované, jíž objednaný likvidátor se k posouzení výše škody dostavil až s odstupem téměř 14 dnů ode dne pojistné události, přičemž následně dala žalovaná žalobci pokyn, aby poškozenému proplatil škodu v plné výši. Vzhledem ke skutečnosti, že část zboží nebyla dohledána vůbec, část byla poškozena viditelně (poškozené obaly) a u ostatních – navenek nepoškozených a zabalených výrobků – nelze prakticky bez zkušebního provozu zjistit, zda je přepravovaná elektronika (výpočetní technika) plně funkční či nikoli, je podle žalobce třeba škodu považovat za škodu totální (žalobce nabízel důkaz o tom, že firma Lenovo jako výrobce přepravovaného zboží celou zásilku jako nefunkční zlikvidovala).

20. Těmito argumenty se soud I. stupně vůbec nezabýval, některé žalobcem na podporu výše uvedených tvrzení navrhované důkazy (posudek společnosti INTERNATIONAL SURVEYORS & ADJUSTERS /BENELUX/ B. V., vyjádření společnosti Lenovo) neprovedl, přesto však uzavřel, že žalobce byl po nehodě nečinný a neučinil žádné opatření směřující ke snížení rizika jeho poškození a ztráty.
21. Za dané situace tak vzhledem k výše uvedenému odvolacímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek podle § 219a odst. 1, písm. b) a odst. 2 o. s. ř. zrušit a věc podle § 221 odst. 1, písm. a) o. s. ř. soudu I. stupně vrátit k dalšímu řízení.
22. Soud I. stupně v dalším řízení provede veškeré důkazy, které žalobce k prokázání svých tvrzení navrhl, a teprve na základě takto zjištěného skutkového stavu věci bude moci učinit závěr o tom, zda byly v daném případě splněny podmínky předvídané v ust. § 17 odst. 2 č. 37/2004 Sb. opodstatňující postup žalované vedoucí ke snížení pojistného plnění žalobci, či nikoli. Soud I. stupně přitom zaměří svou pozornost nejen na otázku, do jaké míry mohl žalobce v době po nehodě zabránit snížení rizika poškození a ztráty přepravovaného zboží, nýbrž i na otázku výše škody, o níž žalobce uvádí, že byla se zřetelem na specifický charakter přepravovaného zboží (jeho neprodejnost) totální, což by vzhledem k okolnostem případu znamenalo, že na ni neměl počet ztraceného, zcizeného ani případně zjevně poškozeného zboží žádný vliv, neboť v takovém případě ke škodě došlo zjevně již v okamžiku inkriminované dopravní nehody.
23. Ve svém dalším rozhodnutí soud I. stupně podle § 224 odst. 3 o. s. ř. rozhodne i o nákladech tohoto odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 20. února 2019

JUDr. Dana Slavíková v. r.
předsedkyně senátu